

K n j i ž e v n a p o r o č i l a

miši, sirovi pogovori, smrdeče kosti). Na dvajsetih straneh besedila stoji skoro štiridesetkrat beseda «pijan». A čeprav se vsa ta družba vede napol blazno, se človek ne more ubraniti vtisa, da je «daća» naslikana po resnici in da je res moralo biti tako tisto življenje, ki je porajalo uskoke in hajduke.

Slovani so menda precej dovzetni za skrajnosti. Pred leti so listi poročali, da je ruski naturalizem in verizem korenitejši od zapadnega in se ne pomišlja postaviti na oder osebo, opravljajočo telesno potrebo. Mladenović ne zaostaja preveč za tem ruskim okusom. Opravičuje ga nekoliko divja resnoba njegovega dela, ki ga človek bere, kakor bi v kakem pragozdu prisostvoval divjaškimi prizorom prirodnih ljudstev. Zanimiv poskus — toda ali se obnese?

A. Budal.

Ivan S. Šajković: Novi prorok. Stihovi. Helsingfors. 1926. 64 str.

Skoro polovico knjige zavzema obširen uvod «O novom proroku», ki ga je napisal V. de Tillo. V tem uvodu pripoveduje zgovorni tolmač o mistiki, o apokaliptični dobi sedanjosti, o krščanstvu, o veliki tajni križa, o edini rešilni poti iz kaosa dvajsetega veka, o veličini Šajkovićeve pesnitve, o novodobnem herojstvu «Novoga proroka», o novem življenju itd. — skratka že ta uvod ti nadomesti toli povečano pesnitev, ki je prav za prav verzificirana modrost, zelo zgovorna in patetična, toda nepesniška in abstraktna. Takih božanstvenih pesnitev je v prvih letih po vojni kar deževalo v vseh literaturah. Zbujale so vsaj pozornost, dasi več tudi te ne zaslužijo, ker so po večini vsa ta «videnja» zgolj metrična didaktika, ki naj rešuje izgubljene duše. Značilna za tako pesmovanje so premnoga retorična vprašanja, ki so najjasnejši dokaz nepristnosti lirike te vrste. Tudi je večina verzov abstraktnih, razumsko narejenih, skrajno medlih. Pridigar se ne razlikuje dosti od takega «proroka». Ne vem, čemu sploh verzificirati različne teorije in izkustva srednjeveških in novodobnih mistikov. Kako prisiljen, kako lažniv je tak verz!

Drugi del zbirke nosi naslov: «U osvitku». Te pesmi samo potrjujejo sodbo, ki sem jo izrekel o pesniku. Mestoma se mi zazdi, da čitam prvence nadebudnega mladeniča, kakor: «O, sestro zvezdo, što radosno sjajiš, / i mesto svoje vasijsko znaš, / molim te, sestro, odgovor da daš / i malom bratu tajne, da ne tajiš!» itd.

Morda je pisec te zbirke odličen pristaš kake teozofske ali slične družbe in mu je pričujoča knjiga uspešna legitimacija za njegovo tozadevno delovanje.

Miran Jarc.

Stanislav Vinaver: Čuvari sveta. Izdanje C. B. Cvijanovića. Beograd. 1926.

Vinaver je med najmlajšimi znan pisatelj, ki se je že uveljavil s svojimi knjigami, kakor «Varoš zlih volšebnika» (stihi), z zbirko esejev «Gromobran Svemira», «Nemačka u vrenju» itd.

Toda njegova najnovejša knjiga «Čuvari sveta» ne zadovoljuje. So to utrinki brez naslovov, nekake beležke mrkih trenutij iz borbe za spoznanje in razsvetljenje, uporni kriki trpljenja. Toda preveč jasno opaziš, da je tej poeziji kumoval razum in da je bila emocija šele sekundarno gibalo.

Sploh se vobče v slabejših potencah sodobnih pisateljev opaža močna težnja, vsiliti v umetnost umničenja, kar je dokaz šibkosti tvorne sile. Umetnost je vendar popolno nasprotje analizi, razklanosti, abstrakciji. Tam, kjer je Vinaver izrazil doživetje, ki ga je prevzelo ob resničnem dotiku z življenjem, se mu je posrečila res pesem. Toda vse bogatejši so stih, ki spominjajo na paradokse, kakor: